

[Skip to content](#)

memòria i descampat

- [Home](#)
- [Enllaços](#)
- [Sobre mi](#)

ELS MEANDRES DE LA IDENTITAT

17 December 2011

tags: [Estivill](#), [Ortega y Gasset](#), [Pep Aymerich](#), [Pere Salabert](#)

La Fundació Valvi segueix fidel als seus «duets» expositius amb una mostra de Quico Estivill i Pep Aymerich que deixa el llistó ben alt. La seriositat i rigor dels seus plantejaments artístics sobresurten enmig d'un panorama molt banalitzat.

És senzill i freqüent creure que la història de l'art occidental —suposant que hi hagi una «història» que pugui ser rastrejada a recer de les cronologies— evoluciona paral·lelament a la «història» del pensament.

Es tractaria d'un viatge —com assenyalava Ortega y Gasset a la seva *La deshumanización del arte*— caracteritzat per un progressiu allunyament de les coses i per un interès, cada vegada més gran, per les idees. És a dir: la distància que va del pigment barrejat amb saliva —escopit sobre el mur de la cova utilitzant la pròpia mà com a plantilla— fins a l'anomenat art conceptual —i, encara més, el que se serveix de diferents suports digitals— és la mateixa distància que defineix l'esdevenir d'una pràctica artística entesa, majoritàriament, com un intent de representar el món. En paraules de Pere Salabert (un esteta de casa que cal vindicar): «La pintura s'ocuparia primer de les coses, després de les sensacions i finalment de les idees»... Es tractaria —segueix Salabert— d'una mena de «paradigma evolutiu» segons el qual l'estricta concreció del món es veuria desplaçada per un replegament de l'artista sobre ell mateix: «d'aquesta manera el món que cal representar es converteix, de mica en mica, en un món interioritzat».

La pregunta que ens sobrevola ja la va formular, amb la seva característica contundència preclara, Nietzsche a *El naixement de la tragèdia*: I no serà l'art, al cap i a la fi, la conseqüència d'un desencant dels artistes davant la realitat? Sigui com sigui, la «història» de les representacions artístiques —o del pensament— és, en darrera instància, una història del Jo (o dels Jos) molt més difícil d'acotar. Per entendre'ns: més enllà del «paradigma evolutiu» defensat per Ortega —parcial i sovint tendencios— o del «divorci amb la realitat», hi ha un moviment pendular que intenta pal·liar, en darrera instància, aquella famosa escissió cartesiana entre la res cogitans i la res extensa, entre la «substància pensant» i la passivitat dels cossos. D'això es tracta: el Jo dels artistes «superaria» el Jo filosòfic en la mesura que la seva naturalesa roman aplaçada rere el joc permanent o el flirteig quasi amorós amb la realitat.

L'exposició que Pep Aymerich i Quico Estivill presenten a la seu de la Fundació Valvi de Girona posa al descobert amb inusual contundència aquests miralls del Jo gràcies a les afinitats de dos autors que no defugen la responsabilitat de pensar «repensant-se» al mateix temps que posen contra les cordes les visions monolítiques d'allò que, per pur consens, anomenem realitat. Aymerich, per la seva banda, es desdobra per sotmetre el seu propi cos convertit en «altre» a una sèrie de processos alquímics destinats a retrobar un origen idèntic al final. A diferència d'alguns treballs videogràfics de Bill Viola —amb qui comparteix evidents afinitats formals—, Aymerich no es dirigeix cap a un «exterior» de la història de l'art (com ara la que representa Giotto) sinó cap a aquell «interior» que la fa possible: el Jo s'afirma a base de negar-se en un procés que recorda, i molt, al de la teologia negativa de la patristica cristiana.

Quico Estivill, en canvi, opta per posar la seva identitat davant de la pròpia obra com si es tractés d'un tribunal: els ulls embenats i encarats a l'anvers del paisatge recorden a la situació del reu que es replega

a l'hora de fer balanç, metre que el cos fragmentat —només unes cames— que passeja per un imponent tríptic poblat per llibres en blanc palesa, de nou, la distància insalvable que cal recórrer si hom vol recuperar el fil d'un discurs que sempre resulta molt més confortable que la tosca realitat de la matèria inestable. O, com en la sensacional sèrie que dedica a Aracné: la representació —dibuix— conviu amb la realitat d'uns boxers de puntaire i, també, amb la memòria del seus so i del seu moviment de naturalesa quasi «màntrica».

D'ençà que els responsables de la Fundació Valvi de Girona van optar per plantejar les exposicions en forma de «duets», mai havien aconseguit un binomi artístic tan suggerent gràcies al seu joc d'antagonismes i complementarietats: Pep Aymerich i Quico Estivill —molt pròxims també a nivell generacional— ofereixen a l'espectador un apassionant viatge pels meandres de la identitat posant al descobert aquella veritat incòmoda anunciada per la veu poètica d'Artaud: «...perquè el cos és el principi de l'ànima / i no l'ànima el principi del cos».

Quico Estivill i Pep Aymerich

Fundació Valvi, Girona. Avda. Jaume I, 42 baixos **H** Del 17 de novembre al 7 de gener. De dilluns a divendres de 18 a 20,30h. Dissabtes d'11,30 a 14h. i de 18 a 20,30h.

Transmet

Like this:

Like

Be the first to like this post.

from → [Exposicions](#)

← [PEP ADMETLLA: Silenci i lentitud](#)

No comments yet

Leave a Reply

Enter your comment here...

Fill in your details below or click an icon to log in:

Email (required)

(Not published)

Name (required)

Website

☐ Notify me of follow-up comments via email.

☐ Notify me of new posts via email.

Post Comment

• Temes

- [Exposicions](#)
- [Noms i llocs de l'art a Girona](#)
- [Reflexió](#)

• arxius

Select Month

• Entrades recents

- [ELS MEANDRES DE LA IDENTITAT](#)
- [PEP ADMETLLA: Silenci i lentitud](#)
- [Les apories de l'art](#)
- [HUEDO: el mateix paisatge](#)
- [Nova Avantguarda: fotografia catalana dels 50 i 60](#)

• Subscripcions

Introduïu la vostra adreça de correu electrònic per a subscriure's a aquest blog i rebre notificacions de nous missatges per correu electrònic.

Join 12 other followers

Donar-se d'alta!

• Cerca

type and press enter

[Get a blog at WordPress.com](#)

Theme: [Vigilance](#) by [The Theme Foundry](#).

⌂

Follow